

tuli, et soovitud aõja fätte saaks ja tuli siis ära, kui weski parajaoste käimas oli. Oleks t'a õnnitu omesti nii kaua oetnud, kuni nägi, kuidas weski seisma pandi, aga nõnda pidi tema münd oma surja nõuni ohvriköö jääma. Sellist tema oli nõuniko wõtnud, weski madruje lääst äravarastada. Katsus siis kaa nõnda seada, et kord, kui William jälle parajaoste määrl oli, laevaga ärc sõitis ja madrus maha pidi jääma, kelle kohu weski laeva peal oli. — Niipea, kui laev töreze mere peal oli, tahtis kippur oma õnne katsuma. Et siunmas, kuhu poole naad purjetasid, sool heas hindas oli, siis tahtis enesele hea hulk soola toimetada. Väts siis oma kajutti, pani ulse lükku ja ültes:

„Weski, weski teeruto,
Et õige palju soola jaan!”

Oh seda rõennu! Rõige paremat seltsi soola hakkas sirinal laua peale jooksma. Peagi oli see täis ja nüüd valas põrmandise, mis isamaa eest lohe. Juba kajut täis ja soola järg laeva lael! Ümetsedes waatnevad madrused pealt ja ei mõist-

mud, mis see pidi tähändama. Soola tuli issa alati juure ühel kumbel, mis mitte õige ei olnud.

„Labidad fätte ja soola laeva lae alla!” hüüdis kippur rõennu pärast liirgava filmadega. — Peagi oli laava alune kuni lungini täis. Mis nüüd? Soola tõnis siha enam ja enam juure ja liigseermi ähvardedas laeva hulka saata. Kippur ei teadnud sugugi, mil kumbel weski seisku panna. Oli sõna teda käima pannud, siis pidi muidugi kaa sõna teda seijatama. Alga see sõna! — mis sõna see oli? Eigi ei saanud kaa enam, et oleks katsumud, lääga kinni hoida, sest sinur soola mägi oli ümberringi kerjanud. Ja nüüd nähti ehmatusega, et seda enam soola kerjas, seda ruttem teda juure tuli. Juba oli laev ääreni täis, juba hakkas humlik tõnöma ja mehed tehkut mis tahtku, soola mägi hakkab nesd kinni matma! Naad katuvad lül labidaga ja fätte — jalgega soola humikuid oma ümber laiale ajada, teda tõusub nii ruttu, et viimaks hoopis kaenlani sees sõlewid. Gi senna juure wõi keegi parata, et soola